

hvilke Tilfælde en Frimenighedspræst kunde medvirke ved Begravelse af en Person, der ved sin Død var Medlem af Folkekirken.

Ligesom man nu finder det rigtigt, at den Ret, Frimenighedspræster har haft til at foretage Begravelser af Medlemmer af Frimenigheder fra Sognekirker eller Sogne-distriktskirker paa det Sted, hvor Begravelsen skal foregaa, fremdeles kommer til at bestaa, saaledes har man ogsaa fundet, at der bør aabnes Adgang for en Frimenighedspræst, der har Biskoppens Tilladelse til at prædike i Folkekirkens Kirker og til i Forbindelse dermed at udføre Daab og forrette Altergang, til at udføre Begravelse af Personer, der ved deres Død var Medlemmer af Folkekirken, naar dette ønskes af de paarørende. Naar det er foreslaaet, at de Bevisligheder, der skal foreligge, forinden en Begravelse maa ske, — Forelæggelse af Dødsattest og Attest for Anmeldelse til Skifteretten —, skal forelægges for vedkommende Sognepræst eller Sognedistriktspræst, skyldes dette, at der maa være en Tjenestemand, hvem det embedsmæssige Ansvar kan paahvile. Her ved bemærkes iøvrigt, at disse Attester ogsaa, hvor Begravelse af et Medlem af Frimenigheden foregaa fra Frimenighedens egen Kirkegaard, efter de nu gældende Bestemmelser maa forelægges for Sognepræsten paa Stedet, til hvem der ogsaa skal ske Anmeldelse om foretagne Begravelser.

Til 4.

Den foreslaaede Bestemmelse svarer til den Regel, som fandtes i Loven af 28. September 1918 § 3. Da Medlemmer af en Frimenighed er ganske fritagne for Betaling af Kirkeskat til Folkekirken, herunder ogsaa for Ligning til Kirken, findes det paakrævet, at den Frimenighed, der vil benytte en Sognekirke som Frimenighedens Kirke efter en fastsat Omgang, ogsaa maa deltage i Kirkens Udgifter. Men paa Grund af Bestemmelsen i Sognebaandsløsningslovens § 22, 2det Stk., 2det Punktum, der kunde synes ogsaa at omfatte Gudstjenester af Frimenigheder, der gør fast Brug af en Sognekirke, findes det nødvendigt at indføje den tidligere Bestemmelse i den nugældende Lov.

Til 5.

Efter Sognebaandsløsningslovens § 22 fastsætter Menighedsraadet i en Vedtægt, der skal stadfæstes af Overtilsynet eller Provstiudvalget, hvad der skal betales for Kirkens Brug ved særlige Lejligheder. Da Menigheden i de Tilfælde, hvor Kirken ikke ejer sig selv, kun i begrænset Omfang deltager i Kirkens Udgifter og saaledes ikke er økonomisk interesseret i, hvilke Bestemmelser der træffes, findes det naturligt, at der maa forhandles med vedkommende Kirkeejer eller Ejer af Kirkens Midler, forinden Stadfæstelse af en saadan Vedtægt kan ske.